A°. 1844. N°. 128.

WOENSDAG DEN 23sten OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Officieel Gedeelte.

(25686) *SEQUESTERS* bieden om *gereed geld*, bij inschrijving te koop aan:

Van Pl *Libanon* 20 vaten Suiker,
» » *Perou* 14 » »

De inschrijvings billetten worden ter Griffie van het Geregtshof aangenomen, tot den 25sten dezer, des morgens ten 9 ure, om als dan ten overstaan van Heeren Gecommitteerden te worden geopend; zullende geen regard worden geslagen op zoodanige inschrijvingen die niet in *decimale* breuken zijn uitgedrukt.

Het hoogste bod goedgekeurd zijnde, zal de Suiker binnen veertien dagen na de toewijzing, voor rekening en risico van den Kooper, moeten worden afgehaald.

Paramaribo, den 21 October 1844.

In-Officieel Gedeelte.

PARAMARIBO, *den 22 October 1844.*

Op Zondag den 13den October dezes jaars heeft er op de Plantaadje *Rustenwerk*, gelegen aan de rivier *Commewijne*, eene plegtigheid plaats gehad, welke alleszins getuigt, dat de belanghebbende bij deze kolonie, de verspreiding van het Christendom onder de Slaven en derzelver zedelijke vorming met ernst wenschen.

Reeds hadden sedert eenen geruimen tijd, de Moravische Zendelingen op de genoemde Plantaadje den toegang, en gaven zij aldaar eens in de maand in een der gebouwen onderwijs aan zoodanige Slaven van dat Effect, welke hetzelve verlangden.

Het aantal der Slaven welke naar het Godsdienstig onderwijs begerig waren, zoo wel op dat effect, als op de daaraan belendende, aanmerkelijk toegenomen zijnde, zoo besloten de Heeren CHEVALLIER en GÜLCHER te *Amsterdam* op de onder hun beheer zijnde Plantaadje *Rustenwerk*, aan dat onderwijs meerdere vastheid te geven

Met onbekrompene weldadigheid gingen zij daarbij te werk; — niet alleen lieten zij op die Plantaadje een gebouw voor eene afzonderlijke Kerk inrigten, met de vereischte woning voor eenen Zendeling, maar bovendien gingen zij met de Voorstanders der Moravische Broeder Gemeente alhier eene overeenkomst aan, om aldaar een hunner als vasten Leeraar te plaatsen, met eene bezoldiging van ƒ 1000 's jaars, uit de revenuen dier Plantaadje te betalen, en het genot van nog andere voordeelen.

Als zoodanig is op dat effect de Moravische Zendeling WUNSCHE geplaatst, die thans aldaar met zijn gezin woonachtig, op den bovenvermelden Zondag, het bedoelde nieuwe Kerkgebouw plegtig heeft ingewijd.

Eenvoudig, doch indrukwekkend was deze plegtigheid.

De ingang van het gebouw was met jeugdig groen en bloemen omhangen en was daarboven tot spreuk gesteld:

Ke, fa dem hoso va joe switi, masra Zebaot! Psalm 84 vs. 2.; — terwijl binnen de Kerk, even zoo met guirlandes van groen en bloemen versierd voor den ingang tot spreuk was gesteld, het 24ste vers van het 5de hoofdstuk van het Evangelium van Johannes, en aan de tafel voor de predikstoel, het 7de vers van Jesaias 56.

Des ochtends ten tien ure, nam de plegtigheid een aanvang: eerst begaf zich de Zendeling WUNSCHE, vergezeld van nog drie Zendelingen en hunne Echtgenooten, naar het gebouw waar tot dusverre de godsdienst oefening was gehouden, alwaar zich, behalve eenige vrijlieden, ruim vier honderd Slaven vereenigd hadden: daar sprak hij tot de vergaderde een voor die gelegenheid toepasselijk woord, en hief de gemeente een danklied tot het Opperwezen aan; — vervolgens verlieten allen dit gebouw en begaven zich in optogt naar de nieuwe Kerk; eenige oogenblikken hield de trein zich voor de woning van den Directeur op, vormde aldaar een kring, waarbij zich de Administrateuren dier Plantaadje met eenige genoodigden voegden: nogmaals werd toen een danklied aangeheven, waarna allen het nieuwe Kerkgebouw binnentraden.

Na een hartelijk gebed, waarbij het nieuwe Kerkgebouw in Godes bescherming aanbevolen en zijnen zegen over de edele bedoelingen der Stichters van hetzelve werd afgebeden, hield de Zendeling WUNSCHE eene op de gelegenheid toepasselijke leerrede, waarvoor hij tot tekst had gekozen het 2de en 3de vers van den 84ste Psalm, waarna de doop is toegediend geworden aan vier Slaven van Plantaadje *Rustenwerk*, welke vroeger belijdenis des geloofs hadden afgelegd.

De eerbiedige stilte welke er bij beide plegtigheden plaats had, getuigde van de aandacht der Slaven naar het tot hen gerigte woord, en dat dat woord niet vruchteloos was gesproken, strekte tot bewijs de nog veel grootere toevloed van Slaven bij de oefening die er op den avond van dien dag plaats had.

Voortaan zal in het bedoelde Kerkgebouw des Zondags tweemaal Godsdienst oefening gehouden, en buiten de oefeningen voor de kinderen, nog tweemaal 's weeks des avonds onderwijs aan de Slaven in de Christelijke leer gegeven worden.

Moge het Opperwezen de edele bedoelingen, waardoor deze inrigting tot stand is gekomen, met eenen gewenschten uitslag bekroonen!

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM:

Het Schip Concordia, Kapt. B. J. Wijgers. Adres bij J. L. Gellée.

Het Schip Vriesland, Kapt. J. C. van der Veer. — Adres bij J. Gisius.

Het Schip Lodewijk Antonie, Kapt. R Tjebbes. — Adres bij C. J. Leijsner — Is voorzien van eene Polis van Assurantie. — Sluit ultimo November e. k.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(*Uittreksels uit de Hollandsche Couranten tot en met den 7 September 1844*)

FRANKRIJK.

PARIJS 27 *Augustus*.

Zie hier een staaltje der gebruiken van regtspleging in Marokko, hetwelk verdient te worden medegedeeld:

Een moor, uit het dorp Sharf, had op de markt te Tanger, door een pistoolschot een zijner landslieden doodgeschoten, wien hij verdacht hield, van in ongeoorloofde gemeenschap met zijne vrouw te leven. De broeder van den vermoorde vertrok onmiddellijk naar Mequinez, alwaar toen de Sultan zijn verblijf hield, en eischte het leven van den moordenaar. De Sultan hoorde het relaas van het feit aan, erkende de billijkheid van den eisch, en den klager voor zich doende verschijnen, sprak hij het volgende zonderlinge vonnis uit:

» Wij vergunnen u, den moordenaar uws broeders het leven te benemen, met het zelfde moordtuig waarmede de vermoording is geschied, en op de zelfde plaats en zelfden dag en uur Maar, voegde de Sultan er bij, waarom ook gij den dood eens menschen te zoeken? Neem den bloedprijs aan, zoo als dit onder geloovigen betaamt; wij staan u borg voor de betaling daarvan, die u uit onze handen zal geworden, en bepaald zal zijn op twee honderd mitzakels."

Waarop de klager antwoordde. » Zal ik met dit geld mijnen broeder weder kunnen koopen?"

» Ga uwen eigen weg, — hernam de Sultan, — Wij hebben u gehoord en verstaan. Een brief, waarin onze magtiging zal zijn vervat, zal u door onze vizier worden ter hand gesteld."

De man kwam te Tanger terug, voorzien met het doodvonnis, hetwelk de Sultan had uitgesproken, hetwelk hij aan den gouverneur vertoonde.

Op den zelfden dag der week, op het zelfde uur, werd de moordenaar uit de gevangenis op het marktplein gebragt, en zette zich neder op dezelfde plek, waar hij zijnen landsman had doodgeschoten, terwijl het volk te zamen vloeide, om hem, op zijne beurt, te zien doodschieten.

Het pistool werd den broeder des vermoorden ter hand gesteld. Hij laadde het, trad regt op den misdager aan, en ging langzaam om hem in eenen kring rond, zeggende:

» In tegenwoordigheid van God en der menschen, bezweer ik u, mij naar waarheid te antwoorden: hebt gij mijnen broeder gedood!"

» Ik heb hem gedood," hernam de schuldige.

Nu trad een man uit de volksmenigte te voorschijn: » Neem den bloedprijs aan!" Zeide hij: » Ik beloof u honderd dukaten meer; allen die hier vergaderd zijn, zullen u die som gaarne betalen."

» Dat zijn ijdele woorden," antwoordde de dorpeling; en nog eens trad hij om den schuldige rond. Hij deed hem andermaal dezelfde vraag, en bekwam daarop hetzelfde antwoord. Eene tweede aanbieding werd hem gedaan, van twee honderd dukaten; maar, altijd om den moordenaar rondtredende, herhaalde hij ten derden male zijne vraag, en voegde er nu bij: » Leg uwe geloofsbelijdenis af, want ik ga u dooden!"

» God is God, en Mohammed is zijn profeet!" zeide de veroordeelde."

Nog naauwelijks waren deze woorden uitgesproken, of het pistool werd afgevuurd. De loop werd geplaatst tegen de ruggegraat, op dezelfde plek, waar de vermoorde was getroffen geworden; maar de ongelukkige veroordeelde bleef nog aan zijne wonden nagenoeg drie volle uren lijden, alvorens hij den geest gaf.

Van het eiland Rhodus wordt d.d. 6 dezer gemeld, dat den 27sten Junij jl. aldaar eene gruwelijke misdaad is gepleegd. Zie hier daarvan het verhaal.

Een Grieksch jong en zeer schoon meisje, naauwelijks 20 jaren oud, woonde, ouderloos, bij een priester, haren oom. Tegenover het huis van dezen laatsten woonde een Grieksche monnik van Andros, die bij zijne buren verkeerde, en het zoo verre gebragt had, de schoone wees te verleiden, welker zwangerschap spoedig van hare misstap getuigde; zich onteerd geloovende werd de oude priester woedend en mishandelde zijne nicht derwijze vreesselijk, dat deze genoodzaakt was de vlugt te nemen, om zich aan vernieuwde gewelddadigheden te onttrekken. Men doet nasporingen om haar terug te vinden, en twee dagen na hare verdwijning vertellen eenige jonge lieden dat zij haar in den tuin van den monnik hebben gezien. Het gerucht van deze ontdekking kwam weldra den verleider van het meisje ter oore. die, zegt men, den volgenden nacht gezien werd, de straat overgaande, gevolgd door eene vrouw, welker gelaatstrekken men niet had kunnen onderscheiden. Daarop werden nieuwe nasporingen in het werk gesteld, die echter even vruchteloos waren als de vorigen. Eerst drie dagen later moest de ontknooping van het drama plaats hebben. Beneden aan een in puin liggend huis, aan de rivier gelegen, stooten voorbijgangers met den voet tegen een lijk; het is dat der jonge schoone Griekin, die dus gruwzaam een' eersten misstap had moeten boeten; hare armen waren haar achter op den rug gebonden, haar hals was sterk digt geworgen met den doek, dien zij op het hoofd droeg. Hare gelaatskleur was doodsbleek; hare tong hangt bijna geheel buiten den mond; alles, met een woord, duidt aan dat de ongelukkige geworgd en haar lijk in zee geworpen is. — De regering kon tegenover eene zoo gruwelijke daad geen lijdelijk aanschouwer blijven, en de verdenking moest wel noodwendig het eerst vallen op dengene, die, na het slagtoffer, de voornaamste rol in het drama heeft gespeeld. De monnik, verleider van het vermoorde meisje, is in hechtenis genomen: de zwaarste vermoedens rusten op hem. Het schijnt, dat zijne geliefde, na hare vlugt, bij hem heeft ingewoond, maar dat de booswicht vreezende te zullen ontdekt worden, de maat zijner snoodheid had volgemeten door aan eene vrouw het leven te benemen; welke hij — bedienaar van het woord Gods— zich niet ontzien had te onteeren.

Den 29sten. — Het *Journal des Débats* deelt het volgende artikel mede: Wij begrijpen al het zwaarwigtige der tusschen Frankrijk en Engeland aanhangige kwestie; wij vinden de gemoedsbeweging, die zich in de beide landen openbaart, geheel natuurlijk: niets bewijst meer dan die algemeene onrust en bezorgdheid de noodwendigheid der goede verstandhouding tusschen de beide natiën! Hoe zeer wij ook bouwen op de wijsheid der beide kabinetten, zoo zien wij toch niet in, hoe dit geschil zal vereffend worden, en, om niets ter wereld, zouden wij tegenover een ernstig gevaar de openbare meening willen in slaap wiegen. Intusschen moeten wij aanmerken, dat het meerendeel der tijdingen, die uitgestrooid worden, onjuist, of althans voorbarig zijn. Het is niet waar, dat ons gouvernement het *ultimatum* van Engeland ontvangen heeft. Tot dus verre is er tusschen de twee gouvernementen niets nieuws ontstaan, niets in derzelver wederzijdsche betrekkingen veranderd. Wat ons betreft, onze hoop blijft steeds, dat eene vreedzame oplossing de gemoederen tot kalmte zal terugvoeren, en dat twee natien, welker vriendschap voor de wereld noodig is, zich niet in den noodlottigen oorlog zullen storten, bij gebreke van, om zich onderling te verstaan, een middel te kunnen vinden, waarbij hunne wederzijdsche waardigheid kan worden geëerbiedigd.

Den 1sten September.

Verscheidene Khalifs en hoofden van volkstammen, onder anderen van dien van Nedroma, wilden aan de neêrlaag van het Marokaansche leger geen geloof slaan; ook zijn zij te Algiers gekomen om de, op den vijand veroverde, voorwerpen te bezigtigen. Zij hebben zich van de werkelijkheid der gebeurtenis kunnen overtuigen, want zij hebben de voorwerpen, aan des Keizers zoon toebehoorende, volkomen herkend.

Men zoude zich zeer bedriegen, met te gelooven, dat de vermaarde parasol van den zoon des keizers, eene parasol was van zoodanigen aard of soort, als waarvan onze dames zich bedienen. Deze parasol, die een man te paard dekken kan, wordt opgehouden door een sterken steel, van minstens de dikte van een vlaggenstok, en ter lengte van zeven of acht voet. Men verzekert, dat de parasol van Isly dezelfde is, waarvan, vóór vier jaren, de dagbladen van Parijs hebben gesproken, en die, in de rue St Denis, aan den ingang der rue du Caire, gedurende eenigen tijd is ten toon gesteld geworden bij den parapluimaker, die deze Parasol geheel opzettelijk voor een Maseillaansch handelshuis had vervaardigd, hetwelk met den keizer in groote handelsbetrekkingen stond, en hem een geschenk had willen aanbieden. De parasol heeft meer dan 2000 francs gekost. De steel is van zwart hout, het bovengedeelte van zwart fluweel, van binnen met taf gevoerd, die de baleinen verbergt; kostbare arabesken, in goud borduursel, doen op den groen fluweelen grond eene wonderschoone werking, en eene rijke gouden franje versiert den rand. Om de parasol te dragen, wordt een gespierd man vereischt, en overigens is de post van parasol drager eene zeer gewigtige bediening in het huis des Sultans.

In den *Constitutionnel* leest men: Het doet ons leed, de geruchten te moeten logenstraffen, die zijn verspreid geworden, en volgens welke Abd el Kader ten gevolge zijner gevangenneming op bevel van den Keizer, of zelfs dadelijk op het door den sultan gegeven bevel om zich van zijnen persoon meester te maken, in handen van den maarschalk Bugeaud was gesteld geworden. Niets van dit alles was waarheid, op de dagteekening der jongste van het tooneel des oorlogs ontvangen berigten en zie hier, welke op de grenzen van Marokko de stand der zaken was, den 18den Augustus jl.

DUITSCHE POST.

TRIER, 25 *Augustus.*

Een Duitsch dagblad meldt omtrent den Johannesberger wijn het volgende:

De Johannesberger heeft zijne voorstanders, maar hij verwerft niet altijd de meerderheid der stemmen. De onvrienden van dezen beroemden wijn, beweren, dat hij zijne vermaardheid niet aan zijne verdienste maar aan eene politieke en financiele operatie te danken heeft, welke zij in den vorm eener anecdote voorstellen.

Het huis Rothschild, zegt de kronijk had groote sepeculatien op het oog, die hetzelve in de gelegenheid stelden om, als van mogendheid tot mogendheid onmiddellijk met gekroonde hoofden te onderhandelen. De medewerking van den Heer von Metternich werd vereischt.

Een financiers-congres kwam bijeen om het behendige middel, de vernuftige vond, de vergulde fuik uit denken, waarin men een' diepdenkenden politikus wilde laten binnenloopen. Zie hier wat uitgedacht werd: Een der broeders Rothschild verzocht eene audiëntie bij den minister; hij bood dezen zijn rekwest, betreffende de groote speculatie, aan, en bragt vervolgens behendiglijk, het gesprek op de wetuitgestrekte eigendommen van den Prins, en vooral op den Johannesberg. Omstreeks dien tijd was de Johannesberg weinig bekend, zijn naam verspreidde hoegenaamd geen' glans, en de wijn, dier er gewonnen werd had slechts eene geringe waarde. Intusschen bood de bankier aan, den wijnoogst voor den tijd van tien jaren in pacht te nemen, voor twee honderd duizend frs. jaarlijks, en den huurprijs der tien jaren vooruit te betalen. De koop werd onmiddellijk gesloten, en de bankier betaalde, kontant, de twee milioenen francs.

Reeds des anderen daags waren alle difficulteiten voor de groote speculatie uit den weg geruimd, de hinderpalen overwonnen en goede voorwaarden verkregen. De bankier, die in affaires niets verzuimt, wilde zijn voorschot terugwinnen. De Johannesberger, waarvan de minister geen werk had gemaakt, floreerde onder de handen der bankiers; hij werd geroemd, tot in den derden hemel opge*puft*; men deed den wijn de eer aan, hem op enorm duren prijs te stellen; de ambassadeurs namen zich hem ter harte, de gekroonde hoofden verwaardigden zich, er eenige flesschen van aan te nemen, en na verloop van tien jaren waren den bankiers hunne twee millioen gerembourseerd en de minister, die nu zijnen wijnberg weder aanvaarde, kwam in het genot van een aanzienlijk revenu.

ADVERTISSEMENTEN.

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.